

CÔNG GIÁO CHÍNH SỬ

Trần Chung Ngọc

đăng ngày 21 tháng 10, 2007

Các bài trong tập này: 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Phụ Lục

ABRAHAM:

THÁNH TỔ PHỤ CỦA CÁC ĐẠO CHÚA

Trang nhà giaodiemonline vừa cho đăng bài *Abraham: Ông Tổ Của Các Đạo Chúa*. Bài này của Charlie Nguyễn, alias Bùi Văn Chấn, đăng trong tờ *Đông Dương Thời Báo*, số 70, tháng 8, 1998, và sau đó có trên Home Page của Charlie Nguyễn. Với bài này, Charlie Nguyễn đã cho độc giả một bài viết giá trị về lịch sử Thánh Abraham, Tổ Phụ của các đạo Chúa. Trong bài của Charlie Nguyễn, chúng ta cũng biết thêm về lịch sử Do Thái, vùng Lưỡng Hà v.v..., nhưng còn chính nhân vật Abraham thì sao? Ông Nguyễn không nói đến nhiều, mục đích nghiên cứu của ông là đưa đến kết luận: xuất xứ của những tôn giáo như Ki Tô Giáo, Do Thái Giáo, Hồi Giáo là từ cùng một đạo: đạo thờ bò. Để tìm hiểu thêm về Abraham và để bổ túc cho bài của ông Charlie Nguyễn, tôi xin viết chút ít về Thánh Abraham, **hoàn toàn dựa trên Thánh Kinh**, bản The New King James Version.

Tôi vốn rất thích đọc Thánh Kinh, vì trong đó có nhiều thứ chuyện có thể đáp ứng được sở thích của mọi người. Bạn thích chuyện dâm ô? Có trong đó. Bạn thích chuyện tàn bạo giết người tập thể, kể cả nam phụ lão ấu? Có trong đó. Bạn thích những chuyện hoang đường? Có trong đó. Bạn thích những chuyện mâu thuẫn? Có trong đó. Bạn thích những chuyện thuộc về trí tuệ của thời bán khai? Có trong đó, v.v... và v.v..

Riêng tôi, tôi đọc Thánh Kinh để tu Thiên, định tâm, vì người nào có đầu óc, khi đọc Thánh Kinh mà không nổi giận và quăng nó đi vì những chuyện dâm ô tàn bạo hoang đường

thành hình mà không hơi giận và quang phục vì những chuyện dâm ô, tai bạo, hoang đường v...v... trong đó thì có thể nói là trình độ định tâm đã đến mức khá. Tôi còn khá hơn vì đã đọc Thánh Kinh rất kỹ với một đầu óc mà Giáo hội Ca Tô ghét nhất, óc phân tích phán đoán theo tinh thần khoa học của một Phật tử, một người, theo Kinh đức Phật nói cho dân Kalama, không tin vào bất cứ một điều nào dù những điều đó phán bởi chính đức Phật, Chúa, Thánh Nhân hay Kinh điển, nếu những điều đó mình không được chứng nghiệm vào chính bản thân. Bài viết này kể lại vài chuyện vui và rất hấp dẫn về Thánh Abraham trong Thánh Kinh. Vì là chuyện vui nên lời văn có đôi phần phóng túng, tôi xin tạ lỗi trước cùng quý độc giả nào khó tính cho rằng chuyện các Thánh trong Thánh Kinh tất nhiên phải là chuyện đứng đắn, không phải là chuyện đùa.

Trong Thánh Kinh, thông tin đầu tiên chúng ta biết về Thánh Abraham là ở chương Sáng Thế Ký, câu 11: 27,29 (**Gen. 11:27,29**):

"Đây là dòng dõi Tê-Ra: Tê-Ra sinh ra Áp-ram, Na-ho, và Ha-ran. Ha-ran sinh ra Lot.... Rồi Áp-ram và Na-ho lấy vợ. Vợ Áp-ram tên là Sa-ra (Sarah) (hay Sa-rai: Sarai)..."

(This is the genealogy of Terah: Terah begot Abram (hay Abraham), Nahor, and Haran. Haran begot Lot... Then Abraham and Nahor took wives: the name of Abraham's wife was Sarah...)

Đến đây, chúng ta không biết Sarah là ai, cho tới 9 chương sau, **Gen. 20:12**, Abraham mới "bật mí" cho chúng ta biết:

"Thật ra, nàng chính là em gái tôi. Nàng là con cùng cha khác mẹ với tôi, và tôi đã lấy nàng làm vợ."

(But indeed she is truly my sister. She is the daughter of my father, but not the daughter of my mother, and she became my wife.)

Thánh Abraham lấy vợ, đó là một chuyện vui mừng. Mà lại lấy em làm vợ, đó là một chuyện vui mừng thứ hai, theo tiêu chuẩn đạo đức của Thánh Kinh, vì trong đó chúng ta được Thượng đế dạy rằng, Thánh Abraham là một con người ngay thẳng, đạo đức (righteous), là một mẫu mực theo luật Chúa mà chúng ta phải noi gương (**Gen. 26:5** : Abraham obeyed My voice and kept My charge, My commandments, My statutes, and My laws: Abraham đã tuân theo lời Ta, đã vâng giữ những điều răn, luật lệ của Ta) . Có lẽ vì vậy chẳng mà ngày nay chúng ta có từ "song hỷ". Thời Thánh Abraham, đó có thể là song hỷ. Thời nay, chúng ta gọi đó là "loạn luân".

Thế rồi, Thánh Kinh kể rằng, **Gen. 12: 1-3**:

"Nay, Thiên Chúa bảo Abraham: Hãy bỏ quê cha đất tổ, lìa bỏ họ hàng thân thuộc, đi đến xứ ta chỉ định. Ta sẽ làm cho con trở thành tổ phụ của một dân tộc lớn. Ta sẽ ban phúc cho ngươi, làm rạng danh ngươi, và ngươi sẽ là cái phúc của mọi người. Ta sẽ ban phúc cho kẻ nào chúc phúc ngươi, và Ta sẽ nguyền rủa kẻ nào nguyền rủa ngươi"

(Now the Lord had said to Abraham: "Get out of your country, From your kindred and from your father's house, to a land that I will show you. I will make you a great nation, I will bless you, and make your name great; and you shall be a blessing. I will bless those who bless you, and I will curse those who curse you...)

và Abraham tuân theo lời Thiên Chúa, cùng Sarah và Lot, mang theo hết của cải, gia súc, người làm v...v... bỏ xứ đi tới vùng Canaan.

Chỉ có điều, nếu chúng ta đọc kỹ Thánh Kinh, thì Thiên Chúa toàn trí toàn năng khi đó đã hơi lẫn cấn, quên khuấy đi mất rằng, trước đó nhiều năm, Abraham đã được ông bố Terah mang cả gia đình con cái đi tới vùng Canaan rồi (**Gen. 11: 31**: "*Và Terah mang con,*

Abraham, cùng cháu Lot, con của Haran, và nàng dâu Sarah (con gái hay nàng dâu?? TCN), vợ của Abraham, rồi xứ U-rơ của dân Can-dê đi tới vùng Canaan " (And Terah took his son Abraham and his grandson Lot. the son of Haran. and his daughter-in-law Sarah.

...with his son Abraham and his grandson Lot, the son of Haran, and his daughter-in-law Sarah, his son Abraham's wife, and they went out with them from Ur of the Chaldeans to go to the land of Canaan.) Hơn nữa, ở đây Thiên Chúa có vẻ lèm bèm đánh đả: "*đứa nào khen con ta, ta sẽ cung nó; còn đứa nào chê con ta, ta sẽ nguyện rửa, chửi nó nát nước.*", y như là một "bà lão Công Giáo nhà quê" của Linh mục Thiện Cẩm vén váy bên con ở Bùi Chu, Phát Diệm [Theo Linh mục Thiện Cẩm thì đối với một bà lão Công Giáo nhà quê, Chúa đã sáng tạo ra thế giới, vậy thì làm gì chẳng được, vậy chẳng có chuyện gì phải thắc mắc].

Nhưng vấn đề ở đây không phải là chuyện Chúa Cha ra lệnh cho Abraham rời bỏ xứ sở khi Abraham đã rời bỏ xứ sở từ lâu rồi. Vấn đề ở đây là có độc giả nào cho rằng Do Thái là một dân tộc lớn không? Về dân số, đất đai và quyền lực, so với nước của anh Ba Tầu, của anh Cà Ri Cay, và nhiều nước khác trên thế giới, Do Thái có thể nói là không đáng kể. Vậy thì lời tiên tri của Chúa Cha trở thành lời hứa hão. Có người cãi rằng, Abraham là Thánh Tổ Phụ của các dân Chúa. Dân Chúa họp lại chẳng thành một dân tộc lớn là gì? Thứ nhất, họ không biết thế nào là định nghĩa của một dân tộc. Định nghĩa của dân tộc tuyệt đối không phải là một tập hợp những người có tiếng nói khác nhau, phong tục tập quán khác nhau, và chỉ biết gật trước mọi điều Tòa Thánh ra lệnh, hay "Tòa Thánh đánh rắm cũng khen thơm" (Nguyễn Văn Trung). Thứ nhì, họ quên rằng Chúa Cha trong Thánh Kinh không biết đến cả một nửa thế giới, vì không biết là quả đất tròn, và Cựu Ước chỉ là lịch sử Do Thái. Nation là một quốc gia, một dân tộc, chứ không phải là Vương quốc (Kingdom) của Chúa. Cãi như vậy chúng ta gọi là "cãi chầy cãi cối", hay là "cãi lầy được."

Thế rồi, Thánh Kinh kể rằng: Khi Abraham tới gần đất Ai Cập, Thánh bảo vợ như sau, (**Gen. 12: 11-13**):

"Cung à! Qua biết cung rất đẹp. Nếu người Ai Cập nhìn thấy cung, và biết cung là vợ qua, có thể họ sẽ giết qua để cướp cung. Vậy cung hãy làm ơn làm phúc nói với họ cung là em gái của qua nhé. Nhờ cung mà họ sẽ hậu đãi qua và để qua sống."

(Indeed I know that you are a woman of beautiful countenance. Therefore it will happen, when the Egyptians see you, that they will say, "This is his wife"; and they will kill me, but they will let you live. Please say you are my sister, that it may be well with me for your sake, and that I may live because of you.)

Thánh Abraham quả thật đúng là Thánh Abraham. Là Thánh Tổ Phụ nên Ngài khôn hơn các con chiên chỉ biết nhắm mắt nhắm mũi nghe lời Giáo hội, tuyệt đối tin vào Chúa Cha. Ngài đã được Chúa Cha hứa làm cho Ngài rạng danh và là Tổ Phụ của một dân tộc lớn, nhưng Ngài chẳng mấy tin lời hứa của Chúa Cha nên chưa tới Ai Cập Ngài đã lo phòng thân, bảo vợ nói dối là em, sợ người ta giết Ngài để cướp vợ thì hết rạng danh và hết làm Thánh Tổ Phụ.

Có người cãi rằng: **Sarah chẳng là em của Abraham là gì**, vậy đâu có phải là nói dối. Cãi như vậy là cãi ầu, mù tịt về Thánh Kinh. Đây là chuyện trong chương 12, tới đây chưa ai biết Sarah là em Abraham. Như trên đã viết, mãi tới chương 20 Abraham mới "bật mí" cho chúng ta biết Sarah là em cùng cha khác mẹ. Một mặt khác, **vấn đề ở đây không phải là Sarah là em hay là vợ, hay cả hai, mà là Thánh Abraham sợ chết, ham sống, ham của cải, và sẵn sàng hiến dâng vợ, hay em, hay cả hai, cho dân Ai Cập.** Thật vậy, chúng ta hãy đọc tiếp Thánh Kinh, **Gen. 12: 14-16:**

"Và đúng như vậy, khi Abraham vào Ai Cập, dân Ai Cập nhìn thấy Sarah rất đẹp. Các ông Hoàng của Vua Pharaoh cũng thấy nàng và tiến cử nàng với Pharaoh. Và nàng được đưa vào cung Vua. Nhờ nàng mà Pharaoh hậu đãi Abraham, cung cấp cho ông chiên, bò, lừa, gia nhân và lạc đà."

(So it was, when Abraham came into Egypt, that the Egyptians saw the woman, that she was very beautiful. The princes of Pharaoh also saw her and commended her to Pharaoh. And the woman was taken to Pharaoh's house. He treated Abraham well for her sake. He had sheep, oxen, male donkeys, male and female servants, female donkeys, and camels.)

Phân tích Thánh Kinh là một nghệ thuật và là chuyện rất thú vị. Độc giả đọc đoạn trích dẫn từ Thánh Kinh ở trên thấy sao? Tư cách của ông Thánh Tổ Phụ Abraham phải chẳng là tư

cách của một người "ngay thẳng, đạo đức"? Và Pharaoh đưa Sarah vào cung để làm gì? **Các bạn đều biết để làm gì, và tôi cũng biết.** Chắc chắn không phải để mời nàng nhâm nhi ly Coca Cola để giải khát hay để đàm luận văn thơ.. Có thể là đánh cờ người "à la Hồ Xuân Hương" . Nếu chúng ta biết chút chút về phong tục, khí hậu Ai Cập thì lại có vài vấn đề khó hiểu. Ai Cập là xứ nóng, rất nóng, và các phụ nữ luôn luôn mang một tấm mạng che mặt. Vậy làm sao mà dân Ai Cập lại nhìn thấy bộ mặt đẹp của Sarah nếu nàng không muốn cho ai nhìn thấy. Abraham biết vậy và Sarah cũng biết vậy. Phải chăng Abraham, với sự đồng ý của Sarah, cố ý trình diễn bộ mặt đẹp của Sarah cho mọi người thấy? Nhưng để làm gì? Thánh Abraham đã nói rõ: *"Nhờ cung mà họ sẽ hậu đãi qua và để cho qua sống"* và Thánh Kinh đã chẳng nói rõ hơn: *"để đổi lấy chiên, bò, lừa, lạc đà và cả gia nhân nữa"* hay sao? Một nàng Sarah đổi lấy từng ấy thứ, kể ra là quá lời rồi. Frederick Heese Eaton viết, (*Scandalous Saints*, p.12):

"Kế hoạch của Abraham để giữ Pharaoh bận bịu trên giường với Sarah trong khi gia súc của Abraham gặm cỏ trên những cánh đồng cỏ của Pharaoh đã được đền đáp rộng rãi. Như Thánh Kinh của Moses đã chỉ rõ, làm bất cứ điều gì để có được đồng tiền. Ngay cả làm nghề ma cô."

(Abraham's scheme of keeping Pharaoh busy in bed with Sarah while his cattle grazed off all of Pharaoh's pasture paid off bountifully. Anything to make a shekel, as Moses' Bible indicates. Even pimping.)

[Vài lời ngoài lề: Giáo hội Công Giáo đã theo đúng sách lược của Abraham: **làm bất cứ điều gì để có được đồng tiền**, vì vậy tài sản của Vatican đã lên đến cả ngàn tỷ đô-la].

Nhưng chưa hết, chúng ta hãy đọc tiếp Thánh Kinh, **Gen.: 17-19**:

"Nhưng vì Sarah, vợ của Abraham, mà Chúa Cha giáng nhiều tai họa lớn cho Pharaoh và hoàng cung của vua. Vua gọi Abraham vào trách: "Ngươi coi ngươi đã gây hại cho ta. Tại sao ngươi không nói nàng là vợ của ngươi. Sao ngươi lại nói "Nàng là em tôi" để ta lấy nàng làm vợ.. Đây này, vợ ngươi đây, ngươi hãy mang nàng đi. Và vua ra lệnh đuổi Abraham cùng vợ, gia nhân, mang tài sản ra khỏi Ai Cập."

(But the Lord plagued Pharaoh and his house with great plagues because of Sarah, Abraham's wife. And Pharaoh called Abraham and said: "What is it you have done to me? Why did you not tell me she was your wife? Why did you say, "She is my sister?" I might have taken her as my wife. Now therefore, here is your wife, take her and go your way" So Pharaoh commanded his men concerning him; and they sent him away, with his wife and all that he had.)

Thánh Kinh không nói rõ họa mà Chúa Cha giáng xuống Pharaoh và hoàng cung là họa gì, và tại sao Pharaoh lại biết những họa đó là tác phẩm của Chúa Cha? Và phải chăng trước khi giáng họa, Chúa Cha đã cho Pharaoh biết Sarah chính là vợ Abraham chứ không phải là em. Nhưng đọc Thánh Kinh thì đừng có thắc mắc, thắc mắc những lời mạc khải của Chúa là có tội với Chúa. Nhưng các học giả ngày nay không sợ tội với Chúa, mà **chỉ sợ sự thật, y như các tín đồ Ki Tô Giáo**, cho nên đã để tâm nghiên cứu để giải đáp những thắc mắc khi đọc Thánh Kinh. Và, các học giả phân tích Thánh Kinh về sau đã đoán ra đó là họa gì, nhưng vẫn không hiểu tại sao Pharaoh lại cho rằng đó là hình phạt của Chúa vì Pharaoh "have fun" với Sarah. Thật vậy, tại sao Chúa Cha lại giáng họa xuống Pharaoh thay vì xuống Abraham, vì lỗi đâu có phải là ở Pharaoh. Pharaoh thấy Sarah đẹp mà lại chưa có chồng nên mời vào cung đánh cờ người với ông cho vui, với sự O.K "chăm phần chăm" của Sarah và của "ông anh" Abraham chứ đâu có làm điều gì sai quấy. Đâu có thể kết tội Pharaoh là cướp vợ của

Abraham. Trước đây thì Chúa lẩn tránh, nay lại trở thành lẩn tránh, phạt người có tội không phạt, lại đi phạt người vô tội. Các học giả phân tích Thánh Kinh, không tin chuyện Chúa Cha xía vào những chuyện của con người. Khi xưa, bất cứ điều gì mà trí tuệ thời đó chưa cho phép hiểu, thì đều được coi như là tác phẩm của Thượng đế. Sấm được coi như là tiếng nói trong cơn thịnh nộ của Thượng đế, sét là những lưỡi gươm của Thượng đế giáng xuống để trừng phạt con người, cả bệnh truyền nhiễm như dịch hạch do chuột gây ra cũng được coi là tai họa do Thượng đế giáng xuống. Chúa ông các học giả coi mặt thế như vậy. Thánh Kinh là

I hượng đề giảng xuống v...v.... Cho nên các học gia coi một số chuyện trong I hành Kinh là những chuyện dân gian đồn đại, có thể đúng với lịch sử nên phân tích vấn đề như sau.

Nếu thực sự Pharaoh và hoàng cung của nhà vua bị họa theo như sự đồn đại của dân gian, thì chỉ có thể có một giải thích, đó là:

"Pharaoh bị lây bệnh hoa liễu, có thể là bệnh lậu, do Sarah truyền sang, và rồi nhà vua truyền sang cho vợ và các cung tần mỹ nữ trong cung."

(Eaton Ibid., p. 11: "In plain, modern-day language stripped from superstitious nonsense, Pharaoh caught a venereal disease, probably gonorrhea, from Sarah, and transmitted this venereal disease to his wife and all his mistress").

Đây là một cách giải thích, nghe ra cũng có vẻ hợp lý, vì phù hợp với một đoạn sau trong Thánh Kinh, và vì trong một trường hợp tương tự như sẽ được trình bày sau, **họa mà Thượng đế giáng xuống là làm cho hoàng hậu và các cung nữ không có con**. Có điều chắc là nhờ sự "hi sinh" chăm phần chăm của Sarah mà Abraham trở thành giàu có như Thánh Kinh kể, **Gen. 13: 1-2**:

"Rồi Abraham rời Ai Cập đi xuống phía Nam, mang theo vợ và tài sản. Abraham rất giàu có về gia súc, vàng bạc."

(Then Abraham went up from Egypt, he and his wife and all that he had...to the South. Abraham was very rich in livestock, in silver, and in gold.)

Giàu có như vậy là phúc hay họa? Chúa Cha thì bảo là phúc vì đó là của Chúa ban cho. Chúa Con [Jesus] không chịu, **dùng quyền phủ quyết** giáng phúc của Chúa Cha ban cho Abraham xuống thành họa. Thật vậy, trong Tân Ước, **Luke 6: 24**, Chúa Con phán: *"Nhưng khốn cho những kẻ giàu có, vì đã nhận được sự an ủi rồi"* (But woe to you who are rich, For you have received your consolation). Câu này có nghĩa là, những kẻ giàu có đừng có hòng bén mảng đến Thiên đường, Thiên đường chỉ để cho những người nghèo khổ. Vì vậy đạo Chúa phần lớn là dân nghèo. Chỉ có điều, ở trên thế gian này chẳng có ai thích nghèo cả, kể cả Giáo hội. Tài sản của Giáo hội mẹ lên đến hàng tỷ đô la, và các giáo hội con ở các nước nghèo khổ, kể cả Việt Nam, lại là những địa chủ bự nhất, tài sản đất đai phần lớn là do những chính quyền thực dân đô hộ cưỡng chiếm của Chúa chiến, của dân gian, và tặng cho giáo hội để cắm cây Thánh Giá trên đó, và ngày nay cũng có màn "mục vụ xin tiền" ở hải ngoại..

Chúng ta hãy đọc tiếp Thánh Kinh.

Khi đó Sarah không có con. Nàng có một con sen (dân VN bây giờ vẫn mình không gọi là con sen nữa mà gọi bằng những danh từ hoa mỹ như "ma-ri-sén" hoặc "chuyên viên giúp việc nhà cửa". TCN) người Ai Cập, tên là Hagar. Và Sarah nói với Abraham:

"Cung à! Vì Chúa không cho em có con, vậy Cung làm ơn hãy "đi vào" con sén của em. Nếu nó có con thì đó là con của em. (Mở cờ trong bụng) Abraham tuân theo lời vợ và "đi vào" Agar, và Agar có mang."

(Gen. 16:1-4: Now Sarah, Abraham's wife, had borne him no children. And she had an Egyptian maidservant whose name was Hagar. So Sarah said to Abraham, "See now, the Lord has restrained me from bearing children. Please, go in to my maid, perhaps I shall obtain children by her." And Abraham heeded to voice of Sarah...So he went in to Hagar, and she conceived.)

"Đi vào" là tôi dịch một cách máy móc từng chữ một của "go in to" chứ thực ra người Việt Nam ý nhị nên chỉ nói "Abraham ngủ với cô sén Hagar", còn dân Mỹ thì tả chân hơn, gọi đó là "phắc".

Nếu đoạn văn tả chân trên mà ở trong cuốn sách nào khác, không phải là Thánh Kinh, thì các Cha hướng dẫn đạo đức các tín đồ lại kêu ầm lên là "văn chương khiêu dâm, cần phải dẹp bỏ".

Chúng ta hãy đọc tiếp chuyện Thánh Abraham.

Khi biết mình đã mang bầu, Hagar bèn lên mặt hỗn xược với Sarah, làm cho Sarah nổi

knung trách Abraham:

"Lỗi tại ông mọi đàng. Tôi đã cho ông ngủ với nó, bây giờ nó có mang nó lại lên mặt với tôi. Xin Chúa hãy xét xử giữa tôi và ông."

(**Gen. 16: 4,5:** And when she saw that she had conceived, her mistress became despised in her eyes. The Sarah said to Abraham, "My wrong be upon you! I gave my maid into your embrace, and when she saw that she had conceived, I became despised in her eyes. The Lord judge between you and me".)

Khi đó Abraham không biết đến một triết lý của Đông phương: "**Vợ cả, vợ hai, hai vợ đều là vợ cả**", và chẳng có vẻ như trong người có chút máu của Thúc Sinh, cho nên vợ nói: "Nó là sên của bà, vậy bà muốn làm gì nó thì làm." Và khi Sarah đối xử khắc nghiệt với Hagar thì Hagar phải "cao chạy xa bay". (**Gen. 16:6:** So Abraham said to Sarah, "Indeed your maid is in your hand, do to her as you please". And when Sarah dealt harshly with her, she fled from her presence.)

Thánh Kinh kể tiếp: Chúa Cha sai Thiên sứ xuống bảo Hagar phải quay về phục vụ cho chủ là Sarah. Hagar tuân lời Chúa và rồi sinh một đứa con trai. Abraham đặt tên con là Ishmael. Khi đó Abraham "mới có" 86 tuổi.

Chúng ta hãy bỏ qua đoạn mô tả giao ước giữa Chúa Cha và Abraham khi Abraham "mới có" 99 tuổi, theo đó thì Abraham và các hậu duệ phái nam của ông phải cắt da qui đầu, danh từ văn hoa gọi là "lễ cắt bì", để làm gì, không thấy Thánh Kinh giải thích, và ai không tuân theo luật này thì bị khước từ, không được làm dân Chúa. **Tôi tò mò muốn biết, trong những nam tín đồ Ca Tô ở Việt Nam, có bao nhiêu người cắt bì theo Thánh Tổ Phụ của mình? Không kiểm ra tài liệu nên đành chịu thôi.**

Sau đó Thánh Abraham cùng bầu đoàn **nhị thể, nhất tử** đi xuống phía Nam, vùng Gerar, địa phương của Vua Abimelech. Chiến thuật mang vợ là Sarah đổi lấy của cải trước đây đã thành công rực rỡ đối với Vua Ai Cập Pharaoh, nay Thánh Abraham lại mang ra dùng lại. Câu chuyện lập lại y hệt như trong trường hợp đến Ai Cập. Ông lại bảo Sarah nói dối là em, và kết quả là Sarah lại được Vua Abimelech vời vào cung. Để làm gì? **Các bạn đều biết để làm gì và tôi cũng biết.** Vua Abimelech hơi khùng, vì khi đó nàng Sarah trẻ đẹp mới có trên 70 tuổi. Có thể trước khi tới vùng Gerar, Abraham đã đưa bà vợ Sarah đến "thăm xã giao" thăm mỹ viện Bích Ngọc. Nhưng rồi Thượng đế lại giáng họa xuống người vô tội là Vua Abimelech. Lần này Thánh Kinh nói rõ là Chúa Cha làm cho hoàng hậu, cung nữ và cả người hầu trong cung không có con. (**Gen. 20:18:** For the Lord had closed up all the wombs of the house of Abimelech because of Sarah, Abraham's wife.) Rồi Abimelech lại gọi Abraham vào trách vì tội nói dối, và trao trả Sarah cho Abraham, tặng gia súc, gia nhân, và 1000 đồng tiền bằng bạc v.v.. cho Abraham và mời Abraham đi chỗ khác chơi. Chuyện lập đi lập lại một cách nhạt phèo nên tôi không bình luận về vụ này nữa.

Chuyện Thánh Abraham còn dài dài, với nhiều chi tiết hoang đường và phi đạo đức, nhưng tôi đã cảm thấy không còn hứng thú viết về những chuyện tầm bậy suốt từ trên xuống dưới nữa, nên sau đây tôi chỉ chép vài đoạn từ trong cuốn Thánh Kinh: Cựu Ước và Tân Ước do Hội Quốc Tế xuất bản, Văn Phẩm Nguồn Sống phát hành, 1994, để quý bạn đọc thường lãm, **tuy bản dịch này là "tác phẩm" của những người vừa không biết tiếng Việt, vừa không biết tiếng Anh, vì nó vừa sai, vừa không đúng tiếng Việt, so với bản King James.** Những đoạn trong dấu ngoặc đơn là tôi ghi thêm cho rõ nghĩa và để cho đúng với bản King James hơn.

(Rồi) Áp-ra-ham cầu xin Chúa (và Chúa) chữa lành (Abimelech) cho vua, hoàng hậu, và (các ma-ri-sén) toàn thể phụ nữ trong (cung) hoàng tộc để họ có thể sinh sản. (Thế rồi họ có con), vì Chúa đã phạt A-bi-mê-léc, không cho hoàng hậu và các cung nữ có con, sau khi A-bi-mê-léc bắt vợ của Áp-ra-ham (bắt bao giờ, và có biết Sarah là vợ của Abraham không? Thánh Kinh chỉ viết rằng: vì Sarah, vợ của Abraham) (**Gen. 20:18:** For the Lord had closed up all the wombs of the house of Abimelech because of Sarah, Abraham's wife.)

Chúa chữa lành cho Vua, vậy Abimelech mắc bệnh gì? Chúa làm cho giới phụ nữ trong cung của Abimelech không có con và bây giờ Chúa chữa lành cho họ để họ có con, nhưng còn Abimelech mắc bệnh gì mà Chúa phải chữa lành cho Abimelech? Giải đoán của một số học giả cho rằng Abimelech bị Sarah truyền cho bệnh lậu không phải là không có căn cứ. Chúa toàn

năng, cổ sẵn trong tay antibiotic nên chữa lành cho Abimelech và các cung nữ có khó khăn gì, có phải không, Linh mục Thiện Cẩm?

Tiếp theo, Thánh Kinh viết đại khái như sau:

Trước đó Chúa đã hứa cùng Sarah là sẽ làm cho nàng có con. Bây giờ, Chúa giữ lời hứa, và Sarah mang bầu, sinh cho Abraham một đứa con đặt tên là Isaac. **Khi đó Abraham vừa đúng 100 tuổi và Sarah ít ra cũng phải ngoài 80.** Một hôm, Sarah thấy con của cô sên Hagar, Ishmael, trêu chọc con mình, Isaac, bèn bảo ông chồng Abraham: *"Ông phải tống cổ mẹ con nó đi. Tôi không cho thằng bé đó hưởng gia tài với con tôi đâu!"*. Lệnh Bà đã truyền, Abraham hơi buồn nhưng không thể không theo. Chúa (có thể cũng sợ Sarah luôn) bèn khuyên giải Abraham: *"Bất cứ Sarah nói gì với con, con hãy nghe theo, vì hậu tự của con sẽ do Isaac mà ra."* (Whatever Sarah has said to you, listen to her voice, for in Isaac your seed shall be called.) Do đó, sáng sớm hôm sau Abraham cấp cho hai mẹ con một ổ bánh mì (Ba Lạ), một bình nước và tống cổ hai mẹ con Hagar đi.

Thế rồi một hôm (có lẽ sau khi hít vài điếu hasheesh, một loại ma túy rất thông dụng khi đó ở vùng Ai Cập, làm bằng cây Cannabis Indica, có tác dụng làm con người sinh ra ảo tưởng) Abraham nghe tiếng Chúa từ trên trời vọng xuống gọi: "Abraham". Ông bèn thưa: "Dạ có con đây". Chúa phán: *"Hãy bắt Isaac, đứa con một mà con yêu quý (Take now your son, your only son Isaac, whom you love...: **Chúa bị bệnh mất trí nặng (Alzheimer) nên không còn nhớ là Abraham còn có đứa con trai khác với cô ma-ri-sên Hagar tên là Ishmael) , đem đến vùng Moriah và dâng nó làm vật tế Thần trên một ngọn núi mà ta sẽ chỉ định cho con."*** Abraham vâng lời và dẫn con đi đến địa điểm Chúa chỉ định.

"Áp-ra-ham lấy bó củi để dâng tế lễ thiên chất lên vai I-sac, con mình và cầm theo mỗi lửa và một con dao. Rồi hai cha con cùng đi. I-sac nói: "Cha ơi!" Áp-ra-ham đáp: "Có cha đây, con" I-sac hỏi: "Củi lửa có sẵn rồi, nhưng chiên con ở đâu mà dâng tế lễ thiên?" Ap-ra-ham đáp: "Con ơi, Thượng đế sẽ cung ứng chiên con làm tế lễ thiên." (Nói láo để đánh lừa con)

Đến chỗ Thượng đế đã chỉ định, Áp-ra-ham dựng một bàn thờ, sắp củi lên, rồi trói I-sac, con mình, và đem đặt lên lớp củi trên bàn thờ. Áp-ra-ham đưa tay cầm dao để giết con mình. Nhưng Thiên sứ từ trên trời gọi xuống: "Đừng giết đứa trẻ, cũng đừng làm gì nó cả. Vì bây giờ, Ta biết người kính sợ Thượng đế và không tiếc con người với Ta, dù là con một của người" (lại con một, Thiên Chúa và Thiên sứ cùng bị bệnh Alzheimer nặng).

Trích dẫn xong đoạn này, tôi muốn hỏi các tín đồ Gia Tô Việt Nam một câu: Tôi biết bạn tuyệt đối tin và rất sợ Thượng đế, nhưng giả thử bạn có đứa con trai duy nhất và bạn nghe tiếng Thượng đế gọi từ trên trời xuống, bảo bạn phải đem giết đứa con mà bạn yêu quý, làm vật tế Thượng đế để chứng tỏ lòng tin và kính sợ Thượng đế của bạn thì bạn có tuân lời Thượng đế hay không? Bạn hãy thành thực trả lời. Bạn cho đó là lời của Satan hay là lời của Thượng đế? Đọc xong chuyện về Thánh Abraham viết trong Thánh Kinh bạn có những nhận xét như thế nào về Thượng đế, Abraham và Sarah? Tôi xin nhắc lại, theo niềm tin của các bạn thì Thượng đế là bậc sáng tạo ra vũ trụ và muôn loài, toàn trí, toàn năng, toàn thiện, toàn nhân, và Thánh Abraham là Thánh Tổ Phụ của đạo mà bạn đang theo. Ngoài lòng sợ Thượng đế một cách tuyệt đối và mù quáng, Abraham có những tư cách gì để chứng tỏ ông là một vị Thánh? mà lại là Thánh Tổ Phụ của các đạo Chúa. Phải chăng các đạo Chúa chỉ cần những tín đồ thuộc loại sợ Chúa như trên mà không đếm xỉa gì tới đạo đức cá nhân?

Vài lời tóm tắt sau đây để thay kết luận.

Đọc những chuyện liên quan đến Thánh Abraham như viết trong Thánh Kinh, chúng ta thấy đủ cả mọi mặt của ông Thánh Tổ Phụ này: loạn luân (lấy em gái làm vợ), ham sống, ham tiền bạc, sợ chết, gian dối, bán vợ (tạo điều kiện để Pharaoh và Abimetech đưa vợ vào cung, đổi lấy chiên, bò, lừa, lạc đà, gia nhân và tiền bạc), sợ vợ và tàn nhẫn (đuổi vợ con đi), nói dối (với con là Isacc), mù quáng, ác độc (định giết cả đứa con yêu quý để tế Thượng đế). Và đây chỉ là một trong nhiều chuyện tương tự khác trong Thánh Kinh.

Ấy thế mà có người, ông cựu Thượng Nghị Sĩ Việt Nam Cộng Hòa Nguyễn Văn Chức, niềm hãnh diện của giới trí thức Ca Tô Việt Nam, lại cho rằng: *"Quyển Thánh Kinh sẽ là cảm nana trong sứ mạng phục hưng con người và đạo lý tại Việt Nam"* Nếu ông Chức và

hàng trong sự mạng phục hưng con người và đạo lý tại Việt Nam . Nếu ông Chúa và tập đoàn Ca Tô có cơ hội lên nắm quyền ở Việt Nam và thực thi điều trên thì con người Việt Nam sẽ biến thành những kẻ hèn nhát, tham sống, sợ chết ; và đạo lý ở Việt Nam sẽ là nền đạo lý loạn luân, hèn nhát, bán vợ, ham của cải, gian dối, tàn nhẫn v..v.. với đầu óc mù mịt chỉ biết hết mực sợ một ông Thượng đế do chính con người tạo ra để hù dọa những người yếu bóng vía và không có mấy hiểu biết.

Trước những chuyện “không thể đọc được” trong Cựu Ước (và trong cả Tân ước), dân Ca-Tô mít ngày nay đưa ra luận điệu chống đỡ: “Công Giáo ngày nay không dùng Cựu Ước, chỉ dùng Tân Ước mà thôi.” Nói láo, không có Cựu Ước thì làm gì có Tân ước? Không có Cựu ước thì Jesus sinh ra đời để làm gì? Để “have fun” với Mary Magdalene chứ không phải để chuộc cái tội của Adam và Eve, gọi láo là tội tổ tông, trong Cựu ước hay sao??

Chấm Hết.

Các bài tôn giáo cùng tác giả

Trang Trần Chung Ngọc